

новъ и мжжа си, но тя би умрѣла сѣщия мигъ, въ който биха ѝ съобщили, че Ася нѣма да се върне. Отъ тая нощъ тя го обичаше съ обожаване, страхъ и неукротима мжка.

Нѣмаше сили да се крепи отъ умора, но не можеше да спи. Седна на неговото легло и остана неподвижна, чувствителна къмъ всѣки шумъ, който можеше да я предизвести за неговото завръщане.

Въ тая утрина града се опиваше отъ новости. Изведнажъ се узна. Имало превратъ, който сполучилъ. По улицитѣ тръгнаха тълпи. Увлѣчението завлѣче нѣкои къмъ участъцитѣ и казармитѣ, дето си предлагаха услугитѣ на новата властъ. Къмъ шесть часа се пустнаха вестницитѣ.

Бѣше хубавъ, слънчевъ день. Оживлението, затворенитѣ магазини — придаваха праздничностъ на града. Дали всички се радваха за успѣха на заговорницитѣ, или бързо се приспособяваха къмъ по-силнитѣ! Вестницитѣ даваха подробности за извършеното.

Надя въ просѣница чуваше шума по улицата. Когато слънцето нахлу въ стаята, нейното лице изглеждаше съвсемъ бледо, а очитѣ ѝ стъклено неподвижни. Ася ѝ обеща да се върне сутринята. Бѣше вече обѣдъ. Защо не идѣше?

Звънецътъ неочаквано я изпълни съ надежда. Скочи и се хвърли къмъ вратата. Бѣше братъ ѝ.

— Тукъ ли е Ася? попита той веднага.

Влѣзе възбуденъ, уморенъ, небрежно облѣченъ, съ джобове пълни съ листове хартия, които